

Scandinavien & Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundslaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 7. Den 1. Januar 1855. Pris: 6 Ør pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Aar 1884)

(Fortsat fra Pag. 71.)

Anklageren, Sidney Rigdon, begyndte 15. M. for Kl. 9., og talte i 50 Minutter. Oliver Cowdery talte i 7 Minutter.

Den Anklagede, Sylvester Smith, begyndte 18 M. for Kl. 10., og talte i een Time og atten Minutter.

Præses assagde derpaa følgende Dom:

"At om Broder Sylvester Smith vil erkjende følgende Punkter, for hvilke han er anlaget, for dette Raad, og publisere Erkjendelsen i Trykken, da kan han forblive et Medlem af denne Kirke; ellers er han udelukt fra Samme:

1) Han maa erkjende, at han paa en ugudelig og ondstabsfuld Maade har beskyldt vor Præsident, Joseph Smith, for at have propheteret Ogne i Herrens Navn, een Gang paa Grændsen imellem Ohio og Indiana, og en anden Gang efter at være kommen over Mississippi-floden, og efter en anden Gang efter at have forladt Menigheden i Missouri, paa et Sted kaldet Florida. 2) Han maa erkjende, at han i at fremføre disse Beskyldninger imod Præs. Joseph Smith, selv har forsærlig lojet. 3) At han har forsærlig sagt Usandhed idet han han sagt at Præs. Joseph Smith har oversuset

ham med forærmerlige og cærekundende Ord, saa og at han havde stædet hans Charakter og Stilling for Brødrene paa Reisen til Missouri. 4) At han ogsaa udlod sig med sydige Bemærkninger om Præs. Joseph Smiths Charakter, hvilket ogsaa viste en slet og ondstabsfuld Attræ til at forkleue Præs. Smiths gode Navn i Samfundet. 5) At han endvidere erkjender, at han har forærmet de forrige Raad, som har sidstet over hans Sag, og paa en ugudelig og malicios Maade forhaanet deres rigtige og retfærdige Usgjørelser. 6) At han har endvidere drillet den nærværende Raadsforsamling, idet han søgte at undskyde sig selv tværtimod Medlemmernes Raadslagning, efterat han havde anerkjendt at Raadet var organiseret ved Abenbaring. 7) Og endvidere, at han har forsærligen og ondstabsfuldt lojet, ved at sige at Broder Joseph Smith, jun., hadde forbudt Talestihil paa deres Reise til Missouri. 8) At han ogsaa erkjender at han har ugudeligen og ondstabsfuldt lojet, med at bestolde Joseph Smith, jun., for at han var i Besteddelse af et Hjerte saa fordærvet som Helvede."

Raadets Medlemmer blev da opfor-

dredet til at give deres Samtykke til den foregaaende Afgjørelse, og istemmede enddragtseligen.

"Jeg attesterer herved, at de foregaaende Beslutninger eller Klagepunkter er rigtige og sande, og herved erkjender Samme, saaledes som de er fremsatte i dette Raads Afgjørelser, ved at understegne mit eget Navn til deres Forhandlinger, med min egen Hånd."

"(Undertegnet) Sylvester Smith."

Ovenstaende var undertegnet af Frygt for Straf.

Raadet gik da over til andre Forretninger, Præsident Joseph Smith præsiderede.

Raadet euedes om at Kirken i Kirtland undervises om deres særregne Pligter, o. s. v., paa Søndag, formedelst Joseph Smith jun. Det afgjordes endvidere, at Eldste Brigham Young besikkles til at være Forsanger i vores Førsamlinger.

Raadet blev da sluttet. Eldste Reynolds Cahoon bad.

15 Minutter førend Kl. 3 Formiddag, den 30te August 1834.

Oliver Cowdery, Orson Hyde, Skrivere.

Folkets Ophidselse begyndte at lægge sig, og de Hellige, baade i Missouri og Ohio, begyndte at nyde en Smule Fred. Eldsterne begyndte at gaae frem, to og to, prædikende Ordet til alle, der vilde høre, og Mange lagdes til Kirken hver Maaned.

1ste September, 1834. Jeg vedblev at præsdere over Kirken i Kirtland, og at befordre Opbyggelsen af Herrens Hus. Jeg forrettede som Formand i Tempel-Steenbrudet, og naar andre Nøgter vilde tillade det, arbeidede med mine egne Hænder.

2den September. En Konferenz, formedelst Skriveren Orson Hyde, blev til Broder Cherry forat rette det Rygte „at

hau var bleven afskugget fra Kirken“; raadende Brødrene ikke at finde Feil med hinanden, efterat være vendt hjem igjen fra saadan en besværlig Reise, og deres Øfringer antage af Herren; ogsaa opmuntrede ham og Andre til at flytte mod West.

Den 4de. Eldste Edmund Bosley sagde at, dersom han kunde erholde Raadighed over sin Ejendom, om eet Aar, saa vilde han indskyde den for Tryknningen af Herrens Ord.

Beretning om en Konferenz af Eldster, i New Portage, Ohio.

Den 8de Septbr., 1834. Efter Bonforenede Præsident Joseph Smith jun. og Oliver Cowdery sig om at salve med Olie, og lægge Hænder paa en syg Søster, som sagde at hun blev helbredt; men anmodede os om at bede, at hendes Tro ikke slaaer feil, ligende, at dersom hun ikke twivlede, da skulde hun ikke plages mere.

Præsident Joseph Smith gjorde da nogle Bemærkninger over det Emne om falske Nøander.

Eldste Ambrose Palmer fremslagde en Sag som havde iforveien foranlediget uogen Twistighed i Kirken; hvilken var, at Kirken havde forhørt Broder Carpenter for en Feil, og Kirken gav ham en vis Tid til at betanke om han vilde erkjende eller ikke. Broder Gordon udsvede paa samme Tid Tungemaals-Gaven, og erklærede at Broder Carpenter skulde ikke have nogen Estergivenhed. Eldste Palmer ønskede Undervisning om dette Punkt, om deres Fremgangsmaade havde været ret eller ikke, eftersom Broder Carpenter var utilfreds, o. s. v.

Præsident Joseph Smith gav da en Forklaring af Tungemaals-Gaven, at den var isærdeleshed indstillet forat prædike Evangeliet til andre Nationer og Sprog,

men den var ikke giveu forat regjere Kirk'en.

Han sagde endvidere, at dersom Broder Gordon indførte Tungemaals-gaven som et Biduesbyrd imod Broder Carpenter, det var tværtimod Kirkens Regler og Anordninger; fordi i alle vo're Afgjørelser, vi maa domme efter virkelig Biduesbyrd.

Eldste Gordon sagde, at man havde haft Biduesbyrdet og afgivet Kjendelsen, førend Tungemaalsgaven var tilkjendegivet.

Præsident Smith tilraadede, at vi taler paa eget Sprog, i alle saadanne Sager, og da kan Modstanderen ikke lede vort Sind paa Afvei.

Eldste Palmer sagde, at han præsiderede i en Konferenz, og adskillige af Brodrene talte uden nogen Orden, og Eldste J. B. Bosworth vægrede sig ved at underkaste sig Ordenen ifolge hans Begjæring; og han ønskede Instrurer angaaende dette Punkt, om enten han, eller nogen Aanden skulde præsider over denne Green af Kirken; og tillige, om saadan Afsæd kunde billiges i Konferenzer.

Broder Gordon gjorde nogle Bemærkninger over det samme Emne.

Præsident Smith sagde, med Hensyntil det første Spørgsmaal, at Broder Gordon's Tungemaal tilsidst virkede som Biduesbyrd, estersom, ved hans Bemærkninger i Tungemaal, den forrige Afgjørelse blev tilsidesat, og hans antaget, at det var hans Afgjørelse, at Broder Gordon's Tilkjendegivelse var urigtig, og kom fra et mistænksomt Hjærté. Han billigede den første Afgjørelse, men forkastede den anden.

Broder Joseph Keeler erkendte, at i den første Afgjørelse havde han selv forhastet sig, idet han krævede Broder Carpenter til at gjøre Erkjendelse uden have Tid til at betænke sig; og bad om Tilgivelse for hans Wildfarelse.

Broder Gordon sagde, at han opdagede, at han var i Wildfarelse, og var tilfreds med Raadsforsamlingen, og var villig til at bede Brodrene og Herren om Tilgivelse.

Afgjørelse blev da giveu angaaende det andet Spørgsmaal, at Eldste Bosworth var ikke paa sin Plads, idet han opponerede mod Eldste Palmer, der præsiderede i Raadet.

De to Afgjørelser blev konfirmerede ved Konferenzen's eenstemmige Votum.

Et Forslag blev da gjort og gik igjennem ved eenstemmigt Votum, at et Brev skrives til Broder J. B. Bosworth, underrettende ham om den sidste Afgjørelse — at han har virket udenfor sin Plads idet han opponerede mod Eldste Palmer i et tidligere Raad, naar han var aumodet om at sidde ned, forat Forretninger kunde ståde frem ifolge Ordenen; og at saadant Brev undertegnes ved Skriveren i denne Konferenz.

Eldste Milton Stow's Sag blev da forelagt, og det blev beviist at han havde leveret Profetier, paa to forskellige Tider, der var ikke sande; den ene Gang idet han sagde at Zion var gjenløst; og den anden Gang idet han sagde at Broder Carpenter var afhugget for bestandig, som ogsaa idet han sagde at Søster Carpenter var død.

Det blev afgjort ved Votum, at Broder Milton Stow er, formedelst denne Konferenzen's Afgjørelse, suspenderet fra deune de Sidstedags-Helliges Kirkens Privilegier, og fra at virke i en Eldstes Myndighed i bemæltede Kirke af Sidstedags-Hellige, indtil han fremstiller sig for Biskops-Raadet i Kirtland, og gjor passende Satisfaktion.

Konferenzen sluttedes ved Bon.

Oliver Cowdery, Konferenzen's Skriver.

Det følgende Brev blev strevet ifolge Konferenzens Instruktur, som der er opstegnet i den foregaaende Beretning.

Til Joseph B. Bosworth, en Høi-Præst i de Sidstedsags-Helliges Kirke.

New Portage, Ohio, 8de Sept. 1834.

Kjære Broder! — Ved en Afgjørelse af denne Konferenz er jeg paalagt til at underrette Dem om, at en forudgaen Twistighed har været forelagt dette Raad, hvilken Twistighed opstod i en tidligere Raadsforsamling, imellem Dem selv og Eldste Ambrose Palmer, underrettede os om, at i en Raadsforsamling hvor Eldste Palmer præsiderede, ifolge det ham beslukkede Embede, som Præsident af denne Green af de Sidstedsags-Helliges Kirke, — at De, naar han anmodede Dem om at sidde ned, afslag at underkaste Dem hans Afgjørelse, og talede foragteligen om vor Broder medens han virkede i sit Kald, hvilket har foranlediget et Saar i denne Konferenz. Det er Afgjørelsen af denne Konferenz, at De kommer for Kirkens Vashyn, (eftersom De er ikke tilstede til at gjøre det i denne Konferenz) og gjør den tilbørlige Bekjendelse, som kræves i Herrens Lov. Hvorfor jeg siger foragteligen, det er fordi, naar De blev anmodet om at sidde ned og ophøre at tale, sagde De, at De hivde lige saa megen Ret til at tale som han (Eldste Palmer) haade.

Oliver Cowdery, Konferenzens Skriver.

Udtog fra Beretningerne om Zions Høiraad, forsamlæt i Clay-County, 10de September 1834.

De Følgende blev udvalgte til at udfulde fraværende Medlemmers Plads. Sebedee Coltrin for P. P. Pratt, Ha- jan Aldrich for Solomon Hancock, Elias

Higbee for Newel Knight, Isaac Higbee for William G. Mac-Lellan, Peter Dustin for Orson Pratt.

Elisha H. Groves blev ordineret til Høi-Præstedømmet.

Et Brev læstes fra Præsident Joseph Smith til W. W. Phelps, dateret den 16de August, saa en Ansoquing, streven af W. W. Phelps, til Missouri-Stateas Gouverneur, blev læst og antaget.

Calvin Beebe og Levi Jackman blev udnævnte som Første-Eldster til at drage afsted til Kirtland, prædikende underveis; og dersom de billigedes ved Nabenbareren, skulle de regnes værdige, og numereres som saadanne.

Præsidenten afgjorde og Raadet sanktionerede, at Først-Eldsterne gaar hen saasnat som de kan blive færdige, og prædiker underveis til Kirtland.

Votret, at de Eldster som kom op med Leiren, anholder om en Aftkedsstrielse fra Lyman Wight, og en Anbefaling til Bisshop Partridge tilat gaa frem og prædike Evangeliet.

Thomas B. Marsh, Sekretær for tiden.

Beretning om det Høiraad, der blev holdt i Kirtland, 24de Septbr. 1834.

Joseph Smith jun. præsiderede, med Bistand af Sidney Rigdon, og Frederick G. Williams, Raadgivere.

Jared Carter og Martin Harris var fraværende.

Efterat der var holdt Bon, gjorde Præsidenten nogle Bemærkninger; hvorefter Sylvester Smiths Sag optoges, forat erfare om han, under de eksisterende Omstændigheder, kan indehave et Embede som Medlem af Høiraadet.

Det blev afgjort at fire Raadsmedlemmer taler i den Sag, nemlig: Samuel

H. Smith og Orson Johnson, Luke Johnson og Orson Hyde.

Raadsmedlemmerne talte hver især efter hinauden, efterfulgte af Broder Sylvester; hvorefter Assistant-Præsidenterne talte; dernæst afgav Præsidenten en Kjendelse, at Broder Sylvester staaer ikke længere som et Høiraads-Medlem, men at han beholder Høipræstens Embede og vedbliver at oploste sin Rost i Jesu Navn, idet han prædiker Evangeliet — hvortil Raadet gav sit Samtykke, og Broder Sylvester samtykkede med Taknemlighed.

Præsidenten udvænte Hyrum Smith til at fylde det Embede, som Sylvester havde forladt, hvilket Skriveren assisterede. Raadsmedlemmerne vóterede for Udvælelsen, som ogsaa nærværende Konferenz.

Præsidenten holdt Bon, og da ordinerede han Hyrum til Medlem af Høiraadet, udtalende Velsignelser over ham i Herrens Navn; hvorefter Joseph Smith sen. velsignede sin Son Hyrum i Herrens Navn, bekræftende den samme Velsignelse.

Eldsterne John P. Green og Brigham Young blev da bestikkede til at fylde de Bakancer, der var foranledigede ved Raadgiverne Jared Carters og Martin Harris' Fraværelse.

Raadet gik da over til at bestække en Committee for at ordne Jesu Christi Lærdoms Punkter for de Sidsteds-Helliges Kirkes Regierung, hvilken Kirke blev organiseret, og begyndte sin Opkomst den 6te April 1830. Disse Punkter kommer til at tages fra Biblen, Mormonsbog og de Alabebninger, der er blevne givne til Kirken, indtil Dato, else skal gives indtil saadaanne Foranstaltninger er gjorte.

Raadgiveren Samuel H. Smith udvænte Præsident Joseph Smith jun.,

Oliver Cowdery, Sidney Rigdon og Frederik G. Williams til at danne bemeldte Committee, hvilket blev assisteret af Raadgiver Hyrum Smith. Dervaa afgav Raadgiverne deres bekræftende Votum, hvilket ogsaa hele Konferenzen enedes om.

Dernæst afgjorde Raadet, at bemeldte Committee, efter at have ordnet og publiceret bemeldte Pagtens Bog, har Indtægterne af samme.

Dernæst afgjorde Raadet at det bekjendtgøres til Kirkerne og Konferenzene udeuom, at Høiprester ordineres herefter i Høiraadet i Kirtland, og modtage Kaldsbrev, undertegnet ved Raadets Skriver.

Raadet afgjorde, at Bisshop Whitney er priviligeret til at gjøre saadaanne Foranstaltninger med sin Krambod, som han skal finde meest hensigtsmæssigt, i Betragting af hans nærværende forlegne Omstændigheder.

Sluttedes ved Bon.

Oliver Cowdery,
Orson Hyde,
Skriver.

Der gjordes store Bestræbelsler for at paaskynde Arbeidet paa Herrens Huns; og noglest det var begyndt, saa at sige, med Ingenting, hvad Midler angaaer, blev der og Udvei, eftersom vi stred frem, og de Hellige frydede sig.

Oktobre. Den tidligere Deel af Oktobre blev tilbragt med at ordne Sager med Hensyn til Herrens Huns og Bogtrykkeriet; thi det var isforveien bleven publiceret, at „Aften og Morgen-Stjernen“ vilde blive afbrudt, og et nytt Blad, betitlet „De Sidsteds-Helliges Seudebog og Talsmand,“ udgivet i dens Sted.

Havende fuldbyrdet alt hvad der kunde gjøres for nærværende Tid, den 16de i Maaneden, reiste jeg i Selskab med min Broder Hyrum Smith og Eldsterne Da-

vid Whitmer, F. G. Williams, Oliver Cowdery og Roger Orson fra Kirtland, i den Hensigt at besøge nogle Hellige i Staten Michigan, hvor vi, efter en taatselig behagelig Reise, den 20de Oktober ankom til Pontiac.

Medens vi var paa Veien opad Erie-Søen, ombord paa Damperen Monroe, havde Eldste Cowdery en kort Diskurs med en Mand, som kaldte sig Elmer. Han sagde, han var personlig bekjendt med Joe Smith; havde hørt ham prædike sine Løgne, og nu, siden han var død, var han glad! Han havde hørt Joe Smith prædike i Bainbridge, Chenango-County, Ney-York Stat, for 5 Aar siden; han vidste, at det var ham, at han var en mørkladen Mand osv. Han syntes at være høist frydefuld over at Joe var død, og gjorde sine Be-merkninger i min Nærværelse. Jeg sluttede, at han havde lært det af Dagens populære Præster, som, frygtende at deres Elist vil blive ilde medtaget, dersom deres Systemer sammenlignes med Sandheden, søger at latterliggøre dem, der underviser i den; og saaledes lader jeg ideligen under Bagtakelsens Tunge for Christi Skold. Gud forbarme sig over saadanne, dersom de vil ophøre med deres Løgne. Jeg behøver ikke at angive mit Udseende for dem, som har set mig; og de, som har læst min Historie saa vidt, vil erindre, at jeg for fem Aar siden ikke var en Prædikant, som Elmer forebragte; ei heller var jeg nogensinde i Bainbridge.

Efter at have prædiket og undervist de Hellige, saa længe som vor Tid vilde tillade det, vendte vi tilbage til Kirtland, høiligen forfriskede af vor Reise, og meget tilfredse med vores Venner i den Deel af Herrens Viingaard.

Som det nu er det Sidste af Maaneden og de Eldste begynder at komme

ind var det nødvendigt at gøre Tilberedelser for Skolen for de Eldste, hvori de kunne blive mere fuldkommen underviste i Guds store Ting i Løbet af den kommende Winter. En Bygning for Bogtrykkeriet var næsten færdig, og den nedre Etage af denne Bygning var udvalgt til denne Hensigt (Skolen), naar den var fuldstændt. Saaledes aabnede Herren Udvei, efter vor Tro og Gjerninger, — og priset være hans Navn.

Ingen Maaned fandt mig nogensinde mere overhobet med Forretninger end November; men som mit Liv bestod af Virksomhed og uestergivelige Anstrengelser, gjorde jeg mig det til Regel — naar Herren befaler, saa gør det. I blandt andre Ting sendtes følgende Brev til George James, Brownhelm, Ohio, efter Hoiraadets Bestemmelser.

Kirtland d. 10. Novbr. 1834.

Kjære Broder! — Som der har været alvorlige Klagemaal frembragte for os mod Dem, opfordrer vi Dem ligefrem til at komme uopholdeligen til Kirtland, da det vil være nødvendigt at tage samme under passende Overveielse. Vi skrive ikke Ovenstaende i den Hensigt at anklage os selv; men De kjender den store Unsvarlighed, som hviler paa os og Rigtigheden af at tage Klagemaal i Betragtning, naar de fremsøres mod Mænd i vigtige og magtpaalliggende Stillinger i de Helliges Kirke. Vi have sandeligen skrevet Ovenstaende med Hølelser af dyb Interesse for Deres egen Velstård og Stilling i Kirken; og vi haaber, at De ikke vil undlade at komme hid ufortovet, eftersom de os ejorte Fremstillinger vil udfordre en sieblikkelig Overveielse. Det er nødvendigt for os at underrette Dem om, at De er frataget Myndigheden til at handle i det Embede, til hvilket De tilforn er blevet ordineret, indtil De inds-

finder Dem og afgiver den fornødne Hyldestgjørelse.

Med Hølelser af Agtelse vi under tegne os som Deres Brodre i den nye Pagt.

Joseph Smith, jun.

Sidney Rigdon.

Oliver Cowdery,

Høiraadets Skriver.

Jeg vedblev mine Arbeider daglig, forberedende for Skolen osv.; og modtog følgende

Aabenbaring, given d. 25. Novbr.

1834.

Det er min Villie, at min Ejener, Warren A. Cowdery skalde besikkedes og ordineres til præstderende Høipræst over min Kirke i Distrikket Freedom og omliggende Egne, og at han skalde predike mit evige Evangelium og oploste sin Rost og adrare Folket, ikke blot i hans eget Distrik, men ogsaa i de tilgrændende Distrikter, og opoffre sin hele Tid til dette høje og hellige Kald, hvilket jeg un giver ham, sognende flittigen Himmerigets

Rige og dets Netscridghed, og alle nødvendige Ting skal tillægges, thi Arbeideren er sin Løn værd.

Og igjen, sandeligen siger jeg Eder, Herrens Tilkomst nørmer sig, og den vil overraske Verden som en Thy om Matten; omgjorder dersor Eders Lænder, at I kan være Lyssets Børn og at Dagen ikke skal overrumple Eder som en Thy.

Og igjen, sandeligen siger jeg Eder, der var Glæde i Himmelten, naar min Ejener Warren boiede sig under mit Scepter og stilte sig fra Menneskebedrag; dersor, velsignet er min Ejener Warren, thi jeg vil have Barmhertighed med ham; og nanset hans Hjertes Forfængelighed vil jeg opfoie ham, forsaavidt som han vil ydmige sig for mig; og jeg vil give ham Maade og Frimodighed, hvorved han kan staae; og om han vedliver at være et trofast Vidue og et Lys i Kirken, saa har jeg beredt en Krone for ham i min Faders Boliger. Saal er det. Amen!

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

Med usigelig Tak til Ham, som raader over alle Ting, og med ørefygtssfuld Erkendelse af Hans nendelige Maade og faderlige Forsyn, har vi den Glæde at meddelle, at de twende mindre Selskaber af emigrerende Hellige, der afreiste herfra, som før er meldt, over Hamborg og Hull ankom til Liverpool den 27de f. M. og det andet den 7de dennes. Det større Antal afgaaende med Dampstibet "Cimbria," læggende Veien over Frederikshavn directe til Hull havde derimod en længere og vanskeligere Reise, paa Grund af det variable og ugnustige Veir, og de stærke Storme, der i senere Tid har hersket i Nordsoen, og, som vi har erfaret af private Esterretninger af norske Aviser, har forarsaget nogle og tyve Fartsiers Forliis. "Cimbria" forlod Frederikshavn den 26de f. M. under suukt Veir og gunstige Aspecter, men mod Aften samme Dag begyndte det at blæse stærk Modvind, der om Matten forøgedes til en Storm, der oprørte Havet, saa det vilde have været meget uklogt at forcere Skibet mod Stormens og de fraadende Bølgers forenede Modstand, hvorför Capitainen fandt det rettest at søge

Havn i Norge og kom lykkelig den vaafolgende Dag til Harnen „Kleven“ ved Mandal, uden at have lidt nogensomhelst Skade. Det falder af sig selv, at de Hellige vare taknemmelige til Herren, som havde ført dem ud af den siensynlige Fare og bevaret dem, medens de erfoer at den samme Nat saa mange andre Fartuer vare forulykkede. Nolige og trygge laae de i nævnte Havn, medens Nordøen rasede udenfor; de gik island, og blev venligt begegnede af de Norske. Det interessererde de med et Bjergrland ubekjendte Danse at seue de høie norske Klipper og Fjelde, som hverken de eller de norske Sødkende havde ventet at see. De holdt tildeels deres Gudsdyrkelse i Land, hvilken bivaanedes af mange af Byens Indvianere, som med Dyrnærksomhed lyttede til Evangeliets Grundprinciper, der blev forklydte, og da „Troen kommer af Hørelsen, og Hørelsen stær ved Guds Ord,“ 1. Tid lærerde Flere sig for overbeviste, og vi haabe at den Sæd, som ved Herrens Forsyns underlige Styrelse saaledes er saaet paa det Sted, vil i sin 2. Tid bære Frugt til Guds Øre og hans Riges Udbredelse.

Da Beiret syntes at blive bedre, tog de fra Mandal den 7de dennes i Haab om at kunne fortsætte deres Reise til England, men den lille Rolighed, der var indtraadt, var ikke et Havblik foran et sterkere Uddbrud af Stormen, der opvaagnede med fornødne Kræfter og gjorde det umuligt for dem at komme længere end omtrent halvveis til England, da det blev nødvendigt, efterat en Deel af Skandeklædningen var ituslaaet, og nogle Kister, staende paa Dækket, itubrukne, at vende og føge Havn, indtil gunstigere Veir indtraadte. De kom saaledes velbeholdne tilbage til Frederikshavn om Aftenen den 9de dennes og det visde være unødvendigt at bemærke, at de Alle vare glade og taknemmelige til Herren, at han ogsaa denne Gang havde bevaret dem fra den overhængende Fare, ligesom de har bevidnet sin Erkjendelse for Capitainens Humanitet og gode Conduite. „Cimbria“ har ogsaa i disse Storme viist sig som et godt Skib, og Passagererne var alle tilsfredse saavel med Skibet som sammes Fører. Og det som fortjener at bemærkes er, at ingen Sygdom, med Undtagelse af den sædvanlige Søsyge, paa hele Touren har fundet Sted, men de vare Alle friske og vel ved Tilbagekomsten til Frederiks-havn, hvor de, paa Haar nær, tog Logi i Land for at vederqvæge sig og torre det Tøj, der staende paa Dækket var bleven vaadt. I nævnte Havn laae de rolige indtil Beiret tillod dem den 20de paau at forsøge Overfarten til England, hvilket ogsaa lykkedes, idet vi, lovet være Herren, om Aftenen den 25de modtog en Telegraphdepeche fra Liverpool fra Br. F. D. Richards, der meldte, at „Cimbria“ ankom til Hull den 23de; alle Passagererne friske. Det er en Selvfølge, at vor Glæde og Taknemmelighed til vor fælles Fader, som vi veed, at de Hellige deler, var stor over at vore Brødre og Søstre ikke alene er velbevarede, men at Herren, naar den beleilige Tid kom, førte dem lykkelig over Nordøen; og vi ved, dersom de er trofaste, at Herren fremdeles vil bevare dem og føre dem videre frem til deres Bestemmelsessted, og de Prøver, Herren har behaget eller fremdeles behager at bestikke dem underveis, vil bidrage til at forøge deres „Faalmodighed,“ deres „Tro Haab og Kjærlighed.“

Tale af Præsident S. M. Grant,
holden i Tabernaklet den 2den April 1854
(Af Deseret News, den 21de Septbr, 1854.)

Vi er forsamlede denne Eftermiddag or at tage Deel i Brodet og drikke til Tilkommelse af vor Herre og Frelserens Jesu Christi Dod og Lidelse.

Jeg er overbevist om, at Herrens Land er tilstede hos os, naar vi forsamlies paa den Maade, som han har besalet; og naar vi have en ydmug og stille Land, et vi beredte til at modtage den tilfoede Indsydelse af den Helligaand, hvilken er uodvendig til at føre os ind i al Sandhed formedes Ordinancerne i Herrens Huus.

Medens vi sidder og grunder paa Opfyldelsen af Prophetien, leveret ved Herrens Prophet i denne Uddeling og ved mange Flere af hans Ejendomme; og medens vi grunder paa Opfyldelsen af Alabenbaringerne i Mormonsbog og i Pagtensbog, og tænker paa, at de Tildragelser, som vi have forventet og prædiket om i noget over tyve Aar, nu vælter ind til Hoire og til Venstre, saa er det sikkert til at bringe nogle af vores meget forventningsfulde Folk til at føle sig mere tilsredse.

Det har hændt, at endog mange af vore Eldste, naar Solen daede i West, speidede ester et eller andet Tegn paa Himmelten, f. Ex. et blottet flammende Sværd, eller nogen anden synlig Fremstilling af den Almægtiges Magt, paa hvilken de kunde kjende den sig nærmende Tilkommelse af Guds Son. Andre have igjen frygtet, at de ikke skulde oplyse til at see Opfyldelsen af Br. Josephs, Br. Brigham's og Andres Prophetier; de have isandhed følt sig meget ængstelige angaaende det. Men jeg er overtydet om, at den Klasse af Hellige, som have saaledes været slagne af ængstelig For-

ventning og Frygttagtighed, maa nu afskedige sin Frygt og give Slip paa al sin Ungstelighed med Hensyn til de forudsagde Begivenheder, som er i Almarsch paa Jorden; thi de skytte ind med en saadan Hurtighed, de storme frem paa den forbansede Verden med en saadan Hastighed, som endog overgaer vores hæftigste Forventninger.

De Ting, der er især med at blive bekjendte paa Jorden, er sikkert ligesaa store og vigtige som nogen af de foredragne Alabenbaringer, eller som nogen af Propheten Josephs Forudsigelser har fortalt.

Uagtet denne Tilkjendegivelse af Guds Magt til at opfyde hans Ord, behøver vi ikke at vente, at Vinene paa Jordens Beboere skal aabnes for at forstaa Bestydningen af de forbansende Begivenheder, der er især med at udvikles omkring dem, thi eet af de sidste Dages mærkelige Kjendetegn er Folkenes Blindhed; der er sagt os, at de skulde have Vine og ikke see, Dren og ikke høre, Hjerter og ikke forstaae. Hvis dette var sandt i Jesu Dage om Joderne og de omgivende Nationer, saa er det udentvivl saaledes nu med Hensyn til de Nationer, hvormed vi er bekjendte.

Endskjont Opfyldelsen af Prophetiens Ord er saa klar og synlig for os som Middagssolen i dens Glands, er dog Verdens Folk blinde derfor. De kan ikke forstaae det eller blive vaer Herrens Haand. De Hellige, som leve i Landen, vandre ved Landen og et regjerede ved den Almægtiges Raad, kan see Herrens Virksomhed, ikke blot i vor Midte — ikke blot i Utah Territorium midtiblandt Guds Folk, som forsamler sig i dette

Tabernakel — det er ikke alene paa dette sidstedags Omraade, at vi see Guds Værk, men vi lader vor Land naae hen til Skabelsens yderste Udstrekning, og vi kan see Herrrens Haand i alle Tildragelser paa Jordene. Vi see det i Revolutionerne paa vort eget Continent; vi see det i Afspredelsen og Trætelsen af Israels Huns; i Nationernes Hensvinden til Høire og til Venstre; i den nærværende Bevægelse i vor egen Nation; i Oprøret og Evedragten mellem Syden og Norden; i Korthed, vi see det i alle Tildragelser, som staar i Forbindelse med vor egen og andre Nationer, som leve paa Nord- og Sydamerikas Fastland. Og naar Mandens Die stuer hen over det mægtige Dyb gennem Europa seer vi Herrrens Haand synlig at arbeide der, ikke blot i Evangeliets Afspredelse og Guds Folks Velbøtre, og i Forkundelsen af Sandhedens evige Principer formedelst Israels Eldstes Virksomhed, men ogsaa i de merke Krigsstuer, der drage op, farvende Oceanet og vandende Jordene med Blod.

Vi see det i Krigstilberedelserne og Oprættelsen af Forbundstraktater mellem stærke Nationer. Verden er i Bevægelse og Menneskenes Hjerter blive modløse af Frygt for det overhængende Uveir, som truer at indhylle alle Nationer i dets sorte Mantel. Fredstraktater kan oprettes og Krig vil ophøre for en Tid, men der er visse Beslutninger af Guderne, eg visse fastsatte Grænder og Love og Forordninger udgaaede fra Himlens høje Høffer, som Nationerne ikke kan overstride, og naar den Almægtige bestemmer at de Ugadelige skal dræbe de Ugadelige, saa maa stærke Nationer blande sig deri, Forbundstraktater maa blive almindelige i Verden og udøve deres Indflydelse for at faae Krigens Sværd i Balgen, og Fredstraktater indgaaes for at berolige hele Europas oprørte Overstade. Alt til

ingen Nutte; Krigsstuen vil altigevæl udbrede sig over Himlen, formørkende Jordene og trnende Verden med Ødelæggelse.

Det er en Kjendsgjerning, som de Hellige har vidst i mange Aar at Guderne i hine Himle have Noget at gjøre med disse Revolutioner — Englene, hine hellige Væsener, som er sendte fra Himlene til Jordene for at bestyre Nationernes Skjæbne, have Noget at gjøre i disse mægtige Omvæltninger og Mysterier som gjenembærer Skabelsen næsten til dens Underste.

Følgelig, naar vi seer Nation reise sig mod Nation, og vi paa den anden Side seer andre Nationer anvende en mægtig Indflydelse for at ifandbruge Fredsunderhandlinger, skal vi sige, at de kan bringe det ifand? Forventer vi, at de kan standse Krigens Fremadstriden? Guds Prophet har forhundt det Hele, og vi forventer at see Arbeidet bryde løst — og at see alle Ting fuldbyrdede som Propheterne have erklæret ifølge Prophetiens Land i dem.

Prophetens Handling i at tilkjende give en Begivenhed for den skeer, nødvendiggjør ikke den Begivenhed. Om han skulde forudsee Krig og forudslige den, — den blotte Forudsigelse, uafhængig af Begivenheden, som er kjent i Himlene og som Verden maa løse i Begivenhedernes store Bog, sætter ikke hele Europa i Kog lig en Gryde. Propheten forhunder simpelthen en Kjendsgjerning som skal finde Sted, en Tildragelse, som skal lade sig tilsyne i den store Nække af Begivenheder som henhøre til denne Jord og som styres af det almægtige Forsyn, der opruller Syner deraf.

Hvoraf kommer det, at de Sidste Dages Hellige er fuldkommen rolige og tilfredse iblandt alle Mysterier paa Jordene — Nationernes Oprør, Uenighed, Krig, Pest, Hunger og Nød? Det er

fordi Prophetiens Aaland har kundgjort os, at saadanne Ting skulde lade sig til-syne paa Jordens. Vi forstaae det og see det i dets sande Lys. Vi have lært det ved den Almægtiges Syner — ved den Kundeabs Aaland som ransager alle Ting ogsaa Guds Dybheder.

Kan Europas vise Mænd forkynde os Udfaldet af den nærværende Krig mellem Rusland og Tyrkiet tilligemed de allierede Magter? Nei, de kan ikke! Om den nærværende Krig skulde blive hæmmet for en Tid, kan de sige os, naar den næste vil bryde los, og hvad Udfaldet af den vil blive? Nei, de kan ikke! Men om I vil lytte til Guds Åabenbaringer gennem Prophetiens Aaland og til Guds Ejendomme, da kan I lære det med Vished.

Tre Dage før Propheten Josephs Reise til Carthago i Illinois, erindrer jeg godt, at han sagde os, at vi skal se Øpfoldelsen af Jesu Ord paa Jordens, hvor han siger: "Faderen skal være mod Sonnen og Sonnen mod Faderen, Moderen mod Datteren og Datteren mod Moderen, Svigermoderen imod Sviger-datteren og Svigerdatteren mod Sviger-moderen, og en Mands Hunsfolk skal være hans Fjender".

Propheten stod i sit eget Huns, naar han fortalte adskillige af os om den Nat, Himmelens Syner aabnede sig for ham, i hvilke han saae Amerikas Continent besudlet med Blod og han saae Nation opreste sig mod Nation. Han saae ogsaa, at Faderen udgjod Sonnenes Blod og Sonnen Faderens, at Moderen drepte Datteren og Datteren Moderen, og at den naturlige Kjærlighed forlod de Ugudeliges Hjerter; thi han saae, at Guds Aaland skulde unddragtes fra Jordens Be-boere, hvoraf fulgte, at der bliver Blods-udgydelse paa den hele Jordens Overflade, undtagen iblandt den Høiestes Folk.

Propheten stirrede paa Synet, som frem-fillede sig for ham, indtil hans Hjerte blev sygt, — og han anraabte Herren om at tillukke det igjen.

Maar vi hører om Krig i fremmede Lande — naar vi hører om Opror iblandt Nationer langt borte, — slutte vi nødvendigiis at Krigens Rædsler og de hedeste Slage vil ikke komme nær til os, men Propheten saae det i Synet. Det er saa naturligt for Mennesket at gjøre gunstige Slutninger angaaende hans egen Sikkerhed, naar Fare truer, men Propheten saae i Synet at Nationers Krig og Mod vil ikke alene finde Sted i Europa, i Asien og paa Øerne i Havet, men han saae det ogsaa paa Amerikas Fastland — i Landsegne, hvor han først indførte Guds Sons Lære, saa vi kan ligesaavel forvente Elendighed paa vores Grænser, i vor egen Nation (Amerikas), som iblandt fremmede Landes Nationer.

Mogle tanker, at paa Grund af den føregående Beliggenhed af de Forenede Staters Land, og af den velordnede Regjering, saa vil siden ellers ingen Tristighed opkomme i dette Land, nogensteds de europæiske Krigs. Tillad mig at sige Eder med Hensyn til det, — at naar Herrrens Aaland teer sig kraftig i Mogen af Israels Ødste, den første Ting, som fremstiller sig for hans Sind, er Udgydelsen af Prophetens Blod og dem som forsvede Gjerningen.

Det kommer ikke an paa hvor meget man anvender mæglende Forholderegler, eller hvor ofte de forsøge at bilægge Stridigheder, som optaarne sig omkring dem — det er en nestergivelig Kjends-gjerning, at Folket i de "Forenede Stater" har udgjydt Propheternes Blod, uddrevet Guds Hellige, forkastet Præstedommet, ringeagtet det hellige Evangelium; og Folgen af at forkaste Evangeliet har i enhver Tidsalder været en Hjemsegelse

af den Allmægtiges tungtende Haand — hvilken Tugtelse vil bliue weddeelt i Forhold til Storrelsen og Afstyrkeigheden af deres Forbrydeller.

Følgelig forventer jeg at Herren vil bruge Vidsten vaa den gjenstridte Søn, "Onkel Sam;" jeg venter at see ham tungtet iblandt de første af Nationerne. Jeg troer "Onkel Sam" er een af Herrens Drenge, vaa hvilken han vil bruge Vidsten først og faae han til at dandse letfodet til hans egen Tone „O! O!!" for hans Overtrædelser, for hans Hovmod, for hans Stolthed — for hans Ondkab, i at forkaste Evangeliet og faae Jordens til at drikke de Helliges Blod; for dette, siger jeg, at jeg forventer, at han vil vorde godt afbanket, iblandt de første af Sonnerne.

Jeg forventer, at „John Bull" vil bliue den næste i Daudsen; og jeg har ingen Idee om, at Herren skulde revse Rusland og lade hine gjenstridige Sonner slippe, som er bedre lærté — som har havt en kjærlig Fader til at lære dem og undervise dem ved hans Eldstes Røst, sendende Propheter for at advare dem tidlig og sildig, indbydende dem ved hans Sons Røst, ved Engles Røst og ved hans Alands endnu sagtere Stemme — tilraabende dem at angre deres Shuder og vende om til ham; jeg siger, at jeg venter ikke, at han vil gaae forbi disse gjenstridige Sonner, som har været døve for al hans Undervisning og mishandlet hans Sendebud og revse de Drenge, som ikke har været saa vel underviste.

Jeg glæder mig i Herren min Gud og føler mig lykkelig i min Aland, at Guds Værk trives, ikke alene ved Evangeliets Prædiken, men ogsaa ved Revolutionens Fremgang iblandt Jordens Nationer og ved Pressens og Folkets dybere Fordærvelse. Jeg glæder mig ikke over, at Pressen og Folket bliver meer og meer

fordærvet, og at Krigsskyerne formørker Humlen mere og mere, truende Nationerne med dybere Nød, men jeg glæder mig over, at Prophetens Ord gaaer i Opfyldelse.

Det er ikke mit Ønske, at Tyskude skal tage deres Liv i Krigen og de medfølgende Glædigheder; Alanden i mig er imod dette, men det glæder mig at Satans Regjering er fort paa Jordens, og at Faderens Værk har begyndt paa den hele Jordens Overslade — i Nord og Syd, i Øst og Vest; og det viser sig i vor Midte ved Fremgangen af Grafalderets Gjerning; thi Halvparten er vise og Halvparten daarslige, som fremstillet er i Frelserens Parabel.

Hvor mange af Brødrene, som er bragte hid ved Hjælp af det vedvarende Emigrationsfond fra England og andre Lande, vil bevare deres Tro, og bliue hos Guds Folk og gjøre Ret? Jeg frygter ikke mere end Halvparten! Alle disse Ting autyder Grundlæggelsen af Guds Værk og vor Religious Tiltagen, hvilket skærper mig stor Glæde.

Naar Folk falder fra, saa er der en Modsatning mellem de Gode og de onde, de Netsærdige og de Uretsærdige. Det glæder mig, naar jeg seer de Helliges Netsærdighed i Modsatning til Verdens Fordærvelse.

Iblandt dette Folk er der Trofasthed, Øyd og Nedelighed, og de er det retsfærdigste og bedste Folk paa den hele Jordens Overslade; men naar Verden betragter os og vore Sæder, saa seer de gjenem Briller med mørke Glas, hvilket hindrer dem fra at see; de kan ikke see og derfor tænker de, at vi er de sorte Forbrydere og de dybest sjunkne i Fordærvelse. Naar jeg seer, at Verden har Øine, men kan ikke see, Øren, men kan ikke høre, Hjerter, men kan ikke forstaae, saa taler dette mere end tykke Bind

om, at Guden er nær, naar Guds Son vil komme i Himmelens Skyer og tage Hævn over de Ugudelige og regjere iblandt sit Folk og bringe Satans Regjering til at vphøre.

Jeg frydner mig overordentlig i at Herrens Værk strider hurtig frem under Solen paa den hele Jordes Overflade. Thi just ligesaa nødvendig, og ligesaa meget Guds Værk er Krig og Blodesudgydelse, som Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse; og det maa gaae frem, thi de eneste Midler til at udfore hans Hensigter, fuldsbyrde hans Forordninger og grundfæste evig Retfærdighed, er til at afstjære de Ugudelige fra Jorden, efterat han har søgt at redde dem ved Frelsens Plan. Idet han seer, at de ikke vil lytte til — at de ikke vil adlyde — at de ikke vil blive underviste — da, som en hjerlig Fader, der sørger for sine Borns Velstård, tager han Strafferedskabet i sin Haand, da drager han sit Sværd i Himlen og ashugger den ulydige Deel af sine Born. Det glæder mig at see dette Værk i Fremstridning.

For at gjøre Eder mine Forestillinger om denne Sag mere tydelige, saa forestil Eder, at Guds Folk er kaldet ud til Krig — vilde de nære den samme Aaland som de Ugudelige? Nei, de vilde ikke! Vilde de gaae ud til Krig for at tilfredsstille en strafværdig Blodtørst? Nei! Men de vilde øve Tro i den Herres Jesu Christi Navn, og udfore Guds Straffedomme paa de Ugudelige efter hans Befaling.

Jeg veed, at Somme ikke kan see

Forskjellen mellem en Guds Mand, der tager sit Sværd, ligesom Samuel gjorde og nedhuggede Agag, og de Ugudelige, som ihjesslaer hverandre; men de anser det paa samme Maade som naar den ene Hedning nedhugger den anden. Maar en Guds Mand hæver Sværdet, vilde han paa samme Tid bede Gud om at styrke hans Arme og fylde ham med den Helligaand. Saaledes udrustet, vilde een Mand staae et Tuniste og overvinde en Hob ved at udfore Guds Straffedomme, lig Englene, som blev sendte til Assyriernes Leir i Oldtiden. Troer I at hine Engle var blodtørstige? Nei! De var den Hoistes Sendebud til at udfore hans Domme og fremme hans Hensigter.

Somme tanker, at vi glæde os ved at see de Ugudelige i deres Nød, og at ske Elendigheden som kommer paa Jorden. Dette er ikke den sande Marsag til vor Fryd, men det glæder os at see, at Propheternes Forudsigelser gaaer i Opfyldelse, at de Ugudeliges Herredomme, hvilket er Marsagen til alle de Under, de Dodelige arver, kommer tit Ende, at Guds Sag bevæger sig fremad i dens Majestæt, og at det store Værk nærmere sig hurtig til Udviklingen af Uddelingers Slutnings-scene, vedkommende denne Jord.

Lad os høre, see, forstaae, adlyde og tjene Herren trofast, paa det at vi maa bane os Wei gjennem omfattende Elementer og knuste Verdener til vor Eders Nærvarelse, som er i Himlen, for Jesu Skyld. Amen!

Til de Hellige i Utah.

(Af Deseret News.)

Da J forlod Eders forrige Hjem for, efter Herrens Opsordninger gjennem hans Ejendom, at samles i disse Dale, hvor J kunde dorke Israels Gud i Overeens-

stemmelse med hans Bud, brændte Eders Hjerter af Taknemmelighed for Eders Befrielse fra den Ugudelighed og Undertrykkelse, der herstod i Verden, og J var

fuldelig overbeviste om, at fra og efter Eders Ankomst her, vilde I opoffre hele Eders Tid, alle Eders Kræfter og Midler for i enhver Henseende at blive en Hellig for Eders egen og for Menneske-slægtens Frelse i det Hele.

Disse Følelser var indgivne ved den Helligaand, og havde Nogen, medens I var under dennis middelsbare Indflydelse, sagt Eder, hvor langt I kunde forvildes fra den rette Wei, efter Eders Vosættelse i Eders nye Hjem, vilde I være bleven bevægede til at svare med Hazaels Ord: "Men hvad, er Din Ejener en Hund, at han skulde gjøre denne store King?" Nu, estersom hine gode Følelser ofte vige bort, og mange forledes til at handle langt forskjelligt fra hvad de formodede, og Nogle gaae endog saa vidt som at lide Skibbrud paa deres Tro: saa synes det os rigtig at publisere nogle saa Bemærkninger angaaende Menneskets Aland, Herrens Aland og det Ondes Aland og vil gjøre saaledes fra Tid til Tid angaaende disse Gjenstande, hvis rigtige Forstaelse kan bidrage til Eders tmelige og aandelige Velfaerd.

Naar I begyndte Eders Reise, var Eders Tro stærk, Eders Forstand klar, og I kunde skjelne mellem Sandhed og Wildfarelse; men Modstanderen, dragende Vordeel af den menneskelige Naturs Svaghed, forsøgte suart at lokke Eder til at blive utsalmodige, at finde Fejl i Eders Brødres Tale og Handlemaade, at formonne Eders Bonner og begynde at tvivle og blive selvkløge. Naar dette er fuldkommet, bliver et Menneske ubehagelig for sig selv, for hans Familie, om om han har nogen, for hans Dyr, thi thi de har Forstand, og i Korthed for alle virkelige Bøsener omkring ham, og Reisen over de tørre, eensformige Sletter bliver kjedsommelig istedetfor behagelig og en gavnlig Lectie paa Prøvelsens

Blade er ladt ulært, eller med andre Ord blevet værre, thi Ondt har indtaget det Godes Sted, og istedetfor en Fremgang er der stædt en Tilbagegang, estersom der ikke gives nogen Mellemtilstand i vor Opsærelse.

Bed Ankomsten i vore Settlementer, er de høit opstrukne Forventninger hos et saadant Menneske udsatte for endnu større Skufelse; den hele Overflade af Landet er ikke efter Behag; hans Brødre kommer ikke frem i Masse at hilse hans Ankomst og meddele af deres arbeidsomt erhvervede Midler til at underholde og tilfredsstille hans Indfald til at bestille Intet eller næsten Intet, ei heller forlade deres Landbrug og Boliger og indbyde ham til at besidde det uden Betaling, og han begynder, lig den Drukne, som indbildte sig at den hele By var besjæknet undtagen ham selv, at forestille sig at endog det øvrste Præsidentskab ikke vandrer ret og behover Indflydelse af hans uselbare Viisdom for at veilede dem paa Pligtens Sti, forglemmende at de, lig alle Andre, blot er ansvarlige for deres Overordnede.

Det vilde være ligesaa fornuftigt at formode at Joden var bestemt til at styre Hovedet, at Ondt er Gott og Godt er Ondt, som at vente gode tanker, rigtige Raad og tilsvarende Handlinger af den ovevor bestrevne Person, indtil han omvender sig og gør sine første Gjerninger om igjen. Dog det hænder ofte, at saadan En, istedetfor at omvende sig og frembringe tilsvarende Frugter deraf, paavirker Andre med sin Indflydelse, endskjont aldrig med mindre deres Sind er mere eller mindre færdige at modtage vildfarende Ideer.

Vi er i Bjergenes Dale med ingen andre end os selv til at modsette os i at gjøre Herrens Willie; thi, undtagen vi lytter til dem, har onde Ander ingen

Magt over os til at afvende os fra Ret-sfærdighedens Sti, og dog er der tilstræk-kelig Rum for Forbedring, thi, midt iblandt alle Fortidens Lectureer, Tiden er endnu ikke kommen, naar vi kan sige, at vi er eet i alle Ting, hvilken Tid maa komme, og vor Billie maa blive fuldkommen underlagt Haderens Billie forend vi er berettigede til at indtræde i den fulde Mydelse af alle retfærdige Dusker.

I svarer, at disse ere gamle Sand-heder, med hvilke vi er fuldkommen be-kjendte, og Svaret er rigtig; naat saa er, hvorfor lever I ikke meer noigtigen overeensstemmende med Eders Kundstab, og dagligen vaager over og revser Eder selv, borttagende Fristelser, overvindende Onder, paa det at urene Ander ikke kan finde Plads i Eders Tabernakler, at I maa bestandigen vore i Sandhedens Kundstab og at Maade maa være vedva-rende forøget for Eder? Svaret kommer, dukkende op paa alle Sider: „Aan-den er i Sandbed villig, men Kjødet er strobeligt,” men forglemmende Besalin-gen, som umiddelbart gaaer foran, nem-lig: „vaag og beed, at I ikke skal ind-komme i Fristelse.” Tagende Spørge-maalet som et Heelt, afgiver det en ud-mærket Nøgle til denne Provælsens Plan og Hunsholdning, hvori vi er „under-lagte Forsængeligheden,” men ikke paa-lagt nogen Pligt, som vi ikke er island til at udfore.

Men istedsfor at Alle skulle vandre oprigtig til alle Tider og under alle Om-stændigheder, hver for sig følgende su-serfiske Kaldelse med sit Ansigt stadigen vendt til Zion, saa gaaer den Ene til hans Huse, Marker og Øræg og bliver saa optagen med deres Forbedring og

Forgelse, at han forglemmer, hvorfor han kom her — forglemmer, at de som ar-beider paa de „Offentlige Værker“ be-bører Føde til at underholde Livet, og efter alt det er han ikkun en Forvalter i det Høieste, og endog tilstdt forglemmer at takke Giveren af Alt, det han besidder; medens en Ander, endnu mere styldig, idet at han frembringer Intet, bestræber sig for at tilvende sig Rigdom og grundfæste et stort Navn ved at blive en blot Handelsmand, og som oftest en skavende Handelsmand, og følgelig er han ogsaa snart fuldelig besat med Egenkær-lighedens herslende Lidenstab, og den Hen-sigt i hvilken han kom er næsten om ikke aldeles tabt af Sigte.

I kan leitelsen forlænge denne Liste ved at tilfoie Exempler af Eders egen Erfaringskreds og snarest indenfor Om-ruadet af de svageste Charakterer. Det er klart, at en Afgang fra den rette Linie er ikke første Gang gjort uaf-vindende, at den aldrig er skult for den Retfærdiges Pine, og at Ingen er til-fældigiis blevet bedragen, undtagen Over-træderen.

Fra disse Kjendsgjøringen synes det forunderligt, naar man overveier det, at noget Menneske kunde løkkes til at gjøre Uret, skjont der til samme Tid udfor-dres den omhyggeligste Bestræbelse for at gjøre Ret, i Forbindelse med den menneskelige Svaghed paavirket af det Onedes Aand; dersor behøver Menneske-slægten „Linie efter Linie, Bud efter Bud,” saa at de, ved at øve heelt ijjen-nem hvad de modtage, kan gaae fra Fuldkommenhed til Fuldkommensbed, eller med andre Ord, Enhver vandre fuldkommen i sin egen Virkekreds.

(Fortsættes.)

Comptoirrets Tilgodehavende d. 31. Decbr. 1854.

	Rd.	Mt.	St.		Rd.	Mt.	St.
A. P. Thraue	473	1	9	Transport 1848	5	"	
J. C. Klingbeck	254	"	13	A. Grønbeck	9	3	8
H. P. Olsen	33	1	5	Kohl	4	"	6
Niels Hansen	54	4	14½	H. Hansen	3	2	4
Joh. Svensen	155	4	18	P. Madsen	3	5	6
J. P. Folkman	120	4	15	N. P. Peterson	12	"	"
P. C. Jensen	119	2	4½	Betting	1	1	8
N. Nielsen	85	3	3	C. F. Nielsen	2	1	11
C. C. A. Christensen .	524	"	7	A. Nielsen	5	3	"
Erik G. Erickson . . .	3	1	12	N. Larsen	13	4	6
Jürgens	"	2	11	B. Hansen	9	4	10
Ole Larsen	5	"	"	D. N. Liljenqvist . .	3	3	14
Niels Andersen	11	3	4	H. Hendriksen	"	2	4
P. Hansen	7	3	1	Summa 1918	1	13	
<hr/> Lateris 1848							

Indbetalt siden den 1ste Decbr.

A. P. Thraue	52	Rd.	"	Mt.	"	St.
J. C. Klingbæk	60	—	"	—	"	—
H. P. Olsen	40	—	"	—	"	—
Joh. Svensen	25	—	"	—	"	—
J. P. Folkman	10	—	"	—	"	—
P. C. Jensen	80	—	"	—	"	—
H. Jensen	22	—	5	—	15	—
N. Nielsen	30	—	"	—	"	—
C. C. A. Christensen .	31	—	5	—	2	—
<hr/> Summa 351 Rd. 5 Mt. 1 St.						

In d h o l d.

	Side.		Side.
Joseph Smiths Levnetsløb	97.	Til de Hellige i Utah	109.
Red. Bem.	103.	Comptoirrets Tilgodehavende	112.
Tale af Præs. J. Grant	105.	Pengeliste	112.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa „Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og vaa alle kongl. Postkontorer.

Nedigeret og udgivet af J. Van Gott.

Krølt hos G. G. Børding